

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Υπόθεση Αρ. 256/2013)

22 Δεκεμβρίου, 2015

[Κ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 23, 28 ΚΑΙ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ.

ΑΡΧΗ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Αιτήτρια,

ΚΑΙ

1. ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ,
2. ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ,

Καθ' ων η Αίτηση.

Κ. Χατζηγιωάννου, για την Αιτήτρια.

Δ. Καλλή, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η Αίτηση.

Π. Πολυβίου με Μ. Αντωνίου, για το Ενδιαφερόμενο Μέρος.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, Δ.: Στις 10.12.2012 η Επιτροπή Προστασίας Ανταγωνισμού (στο εξής ΕΠΑ), στη βάση καταγγελίας που υπέβαλε το ενδιαφερόμενο μέρος, αποφάσισε ότι στοιχειοθετείται παράβαση του άρθρου 6(1)(α) του Νόμου 13(Ι)/2008 και/ή 207/1989 από την αιτήτρια και της επέβαλε διοικητικό πρόστιμο. Η εν λόγω απόφαση κοινοποιήθηκε στην αιτήτρια στις 18.10.2012 και δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας στις 10.1.2013. Ακολούθησε στις 22.2.2013 η καταχώρηση της παρούσας προσφυγής.

Ενώ η υπόθεση ήταν ορισμένη για διευκρινίσεις, εγέρθηκε εκ μέρους της αιτήτριας ζήτημα ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ανακλήθηκε στις 27.1.2014 και κοινοποιήθηκε στην αιτήτρια με επιστολή 3.2.2014, ενώ, στη συνέχεια, ανακλήθηκε η εν λόγω ανάκληση με νέα απόφαση της Επιτροπής Προστασίας του Ανταγωνισμού, ημερομηνίας 26.2.2014, η οποία κοινοποιήθηκε στην αιτήτρια με επιστολή 28.2.2014. Επειδή το θέμα επηρεάζει άμεσα την έκβαση της υπόθεσης, ζητήθηκε από την αιτήτρια όπως αυτό κριθεί προδικαστικά, θέση με την οποία συμφώνησαν τόσο οι καθ'ων η αίτηση όσο και το ενδιαφερόμενο μέρος και καταχωρήθηκαν συμπληρωματικές αγορεύσεις από όλες τις πλευρές.

Σύμφωνα με τα γεγονότα που τέθηκαν, η προσβαλλόμενη απόφαση ανακλήθηκε με απόφαση της ΕΠΑ στις 27.1.2014 και κοινοποιήθηκε με επιστολή ημερομηνίας 3.2.2014. Όπως αναφέρεται στην εν λόγω επιστολή, η ΕΠΑ, κατόπιν γνωμάτευσης του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, η οποία δόθηκε στη βάση της απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην **Υπόθεση αρ. 1581/2010, Μιχαηλίδου v. ΑΤΗΚ ημερομηνίας 5.4.2012**, αποφάσισε την ανάκληση της προσβαλλόμενης απόφασης, λόγω διαπίστωσης του παράνομου της συγκρότησης της ΕΠΑ κατά τη λήψη της εν λόγω απόφασης, αφού η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, με την οποία διορίζονταν τα Μέλη της Επιτροπής, δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας σε μεταγενέστερη της λήψης της απόφασης ημερομηνίας. Με την ίδια επιστολή η αιτήτρια ενημερώθηκε και ως προς την απόφαση της Επιτροπής να διεξάγει έρευνα εκ νέου σε σχέση με την υποβληθείσα καταγγελία.

Στις 26.2.2014 η ΕΠΑ αποφάσισε την ανάκληση της ανακλητικής απόφασής της που λήφθηκε στις 27.1.2014 και ενημέρωσε προς τούτο την αιτήτρια στις 28.2.2014. Η νέα απόφαση λήφθηκε μετά τη λήψη από την ΕΠΑ νέας γνωμάτευσης του Γενικού Εισαγγελέα που την ενημέρωσε για απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση **ΑΝΤΕΝΝΑ ΛΤΔ v. Αρχής Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου, ΑΕ220/2009, ημερομηνίας 9.12.2013**, με την οποία κρίθηκε ότι η μη δημοσίευση της

απόφασης διορισμού μελών συλλογικού διοικητικού οργάνου στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας δεν επηρεάζει το νόμιμο του διορισμού.

Η αιτήτρια αμφισβήτησε τη δεύτερη ανάκληση με την προσφυγή υπ' αριθμό 487/2014.

Τα θέματα που εγείρονται από την αιτήτρια είναι (α) κατά πόσο με τη δεύτερη ανάκληση αναβιώνει η ανακληθείσα με την πρώτη ανάκληση διοικητική πράξη και (β) η ορθότητα των λόγων που οδήγησαν στην πρώτη ανάκληση.

Αποτελεί θέση της αιτήτριας ότι με τη δεύτερη ανάκληση δεν αναβιώνει η ανακληθείσα με την πρώτη ανάκληση διοικητική πράξη, ήτοι η προσβαλλόμενη με την παρούσα προσφυγή. Η εισήγηση στηρίχθηκε στα άρθρα 8 και 10(2)(α) και (γ) του περί Ερμηνείας Νόμου. Περαιτέρω, η αιτήτρια εισηγήθηκε ότι η πρώτη ανάκληση έγινε για λόγους κακής συγκρότησης της ΕΠΑ και ήταν καθόλα νόμιμη και επωφελής για την αιτήτρια, η οποία απέκτησε εξ αυτής δικαιώματα, ήτοι επιστροφή καταβληθέντος προστίμου και αφορούσε ανάκληση δυσμενούς γι' αυτή διοικητικής πράξης. Εφόσον δε, επρόκειτο περί νόμιμης ανάκλησης, αυτή δεν μπορούσε νόμιμα να ανακληθεί.

Αποτελεί περαιτέρω θέση της αιτήτριας ότι, έστω και αν νόμιμα ανεκλήθη στις 26.2.2014, αυτή ενεργεί από την ημερομηνία έκδοσης της ανακλητικής πράξης και δεν επιτρέπεται η αναδρομική ανάκληση. Η ανάκληση δε παρανόμων πράξεων κατά κανόνα τις εξαφανίζει εξ υπαρχής και υποκαθιστά τη νομική κατάσταση που υπήρχε πριν από την έκδοσή τους. Συνεπώς, συνεχίζει η εισήγηση, έστω και με βάση την απόφαση της ΕΠΑ ημερομηνίας 26.2.2014, η συνέπεια της ανάκλησης είναι η αναβίωση της επίδικης πράξης, η οποία επενεργεί για το μέλλον, ήτοι από 26.2.2014 και μετά, και δεν ενεργεί εξ υπαρχής ούτως ώστε να καλύψει την περίοδο μεταξύ 27.1.2014 μέχρι 26.2.2014. Και τούτο, γιατί η πρώτη ανάκληση της 27.1.2014 ήταν καθόλα νόμιμη και δεν υπάρχει ισχυρισμός περί του αντιθέτου. Συνεπώς, η προσβαλλόμενη πράξη νόμιμα ανεκλήθη και θα πρέπει να ακυρωθεί, εφόσον η ανάκληση διήρκεσε για ένα χρονικό διάστημα και η Διοίκηση όφειλε να αποκαταστήσει τη νομιμότητα και να εξαλείψει τις επιπτώσεις της επίδικης πράξης. Η δεύτερη ανάκληση, ημερομηνίας 26.2.2014, σύμφωνα με την αιτήτρια, είναι αυτοτελής διοικητική πράξη, η δε νομιμότητά της θα κριθεί στην προσφυγή 487/2014 με την οποία προσβάλλεται.

Το δεύτερο ζήτημα που εγείρεται από την αιτήτρια είναι ότι οι λόγοι που οδήγησαν στην πρώτη ανάκληση, ήτοι ότι η ΕΠΑ όταν ελάμβανε την προσβαλλόμενη απόφαση δεν ήταν νόμιμα συγκροτημένη, εφόσον δεν είχαν δημοσιευθεί οι διορισμοί του Προέδρου και Μελών στην Επίσημη

Εφημερίδα της Δημοκρατίας, εξακολουθούν να ισχύουν. Η απόφαση στην υπόθεση **ANTENNA** (πιο πάνω) αφορά διορισμό σε διοικητικό συμβούλιο ανεξάρτητης Αρχής, όπως είναι η Αρχή Ραδιοτηλεόρασης, ενώ η ΕΠΑ δεν έχει νομική προσωπικότητα και οι εξουσίες της είναι ρυθμιστικού πειθαρχικού χαρακτήρα και είναι ευρεία. Χωρίς νόμιμο διορισμό των Μελών της, δεν υπάρχει η ΕΠΑ. Ο διορισμός των Μελών της δεν είναι ατομικού χαρακτήρα, αλλά ρυθμιστικού κανονιστικού χαρακτήρα και δεσμεύει τους πάντες, γι' αυτό είναι διαφορετικός ο τρόπος δημοσιεύσεως των σχετικών αποφάσεων του Υπουργείου, όπου στην περίπτωση της ΕΠΑ απαιτείται σαφώς αιτιολογημένη απόφαση με βάση το Νόμο.

Οι καθ' ων η αίτηση, από την άλλη, εισηγούνται ότι, σε περίπτωση που αποφασιστεί ότι λανθασμένα η ΕΠΑ αποφάσισε την ανάκληση της προσβαλλόμενης απόφασης (πρώτη ανάκληση), τότε πρόκειται για παράνομη πράξη, η οποία μπορούσε να ανακληθεί στη βάση της αρχής ότι η ανάκληση των παράνομων διοικητικών πράξεων γίνεται ελεύθερα από τη Διοίκηση εντός ευλόγου χρόνου. Απαντώντας στον ισχυρισμό της αιτήτριας ότι η ανάκληση της προσβαλλόμενης απόφασης αποτελούσε ευμενή διοικητική πράξη γι' αυτήν, διευκρινίζει ότι η εν λόγω απόφαση για ανάκληση της προσβαλλόμενης πράξης εμπεριείχε ταυτόχρονα και απόφαση για εκ νέου διεξαγωγή δέουσας έρευνας από την υπηρεσία της ΕΠΑ της υποβληθείσας καταγγελίας και πως η απόφαση ήταν δυσμενής πράξη για το ενδιαφερόμενο μέρος, το οποίο υπέβαλε καταγγελία ενώπιον

της ΕΠΑ, με βάση το άρθρο 35 του Νόμου 13(Ι)/2008. Αναφορικά με το κατά πόσο η ανακλητική απόφαση ήταν παράνομη ή όχι, οι καθ'ων η αίτηση, αφού αναλύουν τόσο την υπόθεση **Μιχαηλίδου** (πιο πάνω), όσο και την υπόθεση **ANTENNA**, και τη συλλογιστική της εν λόγω απόφασης, εισηγούνται ότι η απόφαση της ΕΠΑ να ανακαλέσει την προσβαλλόμενη απόφαση ήταν παράνομη, καθότι κατά τη λήψη της εμφιλοχώρηση νομική πλάνη, αφού κακώς θεώρησε ότι η συγκρότησή της δεν έπασχε λόγω μη δημοσίευσης του διορισμού των Μελών της στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας.

Σε ό,τι αφορά τις συνέπειες της ανακλητικής απόφασης αποτελεί θέση των καθ'ων η αίτηση ότι τα σχετικά άρθρα του περί Ερμηνείας Νόμου στα οποία παρέπεμψε η αιτήτρια δεν μπορούν κατ' αναλογία να έχουν εφαρμογή στην υπό εξέταση πράξη, όπου η ανάκληση διοικητικών πράξεων διέπεται ειδικά από το άρθρο 54 των περί Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμο του 1998 (Ν.158(Ι)/1998). Αποτελεί περαιτέρω εισήγηση των καθ'ων η αίτηση, με αναφορά σε νομολογία, ότι στην παρούσα περίπτωση πρόκειται περί ανάκληση παράνομης ανακλητικής πράξης, η οποία αποκαθιστά τη νομιμότητα με την αναβίωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

Από πλευράς του ενδιαφερόμενου μέρους υιοθετήθηκαν πλήρως οι θέσεις των καθ'ων η αίτηση, εισηγούμενοι ότι η δεύτερη ανακλητική

απόφαση, καθώς και η διαδικασία που ακολουθήθηκε από τους καθ' ων η αίτηση ήταν καθόλα ορθή και νόμιμη, με αποτέλεσμα την αναβίωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

Τα εγειρόμενα θέματα, όπως ανέφερα πιο πάνω, εγέρθηκαν προδικαστικά, έτσι ώστε να καθοριστεί κατά πόσο η προσβαλλόμενη πράξη συνεχίζει να ευρίσκεται σε ισχύ.

Η ανάκληση της προσβαλλόμενης διοικητικής απόφασης (πρώτη ανάκληση) έγινε μετά που η ΕΠΑ διαπίστωσε ότι η συγκρότησή της κατά τη λήψη της εν λόγω απόφασης ήταν παράνομη στη βάση της απόφασης στην υπόθεση **Μιχαηλίδου v. ΑΤΗΚ** (πιο πάνω) και σύμφωνα με σχετική γνωμάτευση του Γενικού Εισαγγελέα. Η ανακλητική αυτή πράξη δεν αμφισβητήθηκε.

Το πρόβλημα προέκυψε μετά που έλαβε χώρα η ανάκληση της ανακλητικής πράξης, δεύτερη ανάκληση, απόφαση που λήφθηκε με βάση την απόφαση στην υπόθεση **Αντέννα Λτδ v. Αρχής Ραδιοτηλεόρασης (πιο πάνω)**, όπου η Ολομέλεια έκρινε ότι δεν απαιτείτο η δημοσίευση της απόφασης του Υπουργικού Συμβουλίου στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας προς τελείωση της πράξης του διορισμού μέλους της Αρχής Ραδιοτηλεόρασης και μετά από σχετική γνωμάτευση του Γενικού Εισαγγελέα.

Κατ' αρχάς θα ήθελα να σημειώσω ότι η εισήγηση ότι στην παρούσα περίπτωση εφαρμόζονται κατ' αναλογία οι πρόνοιες των άρθρων 8, 10(2)(α) και (γ) του περί Ερμηνείας Νόμου Κεφ. 1 δεν με βρίσκει σύμφωνη. Το θέμα της ανάκλησης μίας διοικητικής πράξης πραγματεύεται το άρθρο 54 του περί Γενικών Αρχών Διοικητικού Δικαίου Νόμου του 1998 (Ν. 158(I)/98).

ΣΤΟ *Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου του Επαμεινώνδα Π. Σπηλιωτόπουλου, 12^η έκδοση, Μέρος Ι, παράγραφο 177, σελ. 193*
 – **4** αναφέρονται τα εξής αναφορικά με το θέμα της ανάκλησης διοικητικών πράξεων:

«Καταρχήν, επιτρέπεται ελεύθερα η ανάκληση των παράνομων ή πλημμελών ατομικών ή ατομικών γενικού περιεχομένου (ΣΕ 2282/1992) διοικητικών πράξεων (και αν ακόμη χαρακτηρίζονται από τις σχετικές διατάξεις ως οριστικές ή ανέκκλητες, ΣΕ 312/1983, 1405/1984, 880, 3261/1998, 2692/1999), ανεξάρτητα από το εάν από τις πράξεις αυτές έχουν απορреύσει δικαιώματα των διοικουμένων, κατά την προαναφερόμενη έννοια, εφόσον η ανάκληση γίνει μέσα σε εύλογο χρόνο από την έκδοσή τους (ΣΕ 598/1987, 380/1988, 41/1996). Παράνομες ή πλημμελείς στην προκείμενη περίπτωση είναι οι διοικητικές πράξεις που πάσχουν από ακυρότητα και οι οποίες, εάν προσβάλλονταν με αίτηση ακυρώσεως ή προσφυγή, θα ακυρώνονταν. Η ανάκληση χωρεί μόνο για λόγους νομιμότητας και όχι για διαφορετική εκτίμηση των ίδιων πραγματικών περιστατικών (ΣΕ 3629/1984), εκτός εάν συντρέχει λόγος δημόσιου συμφέροντος (ΣΕ 441/1984, 3398/1987). Περιλαμβάνονται δε στις πράξεις αυτές και εκείνες που έχουν εκδοθεί κατά πλάνη περί τα πράγματα (κατωτ. αριθ. 510), δηλαδή, βάσει προφανώς εσφαλμένης αντίληψης (που προκύπτει από αναμφισβήτητα στοιχεία του φακέλου) για τη συνδρομή των πραγματικών δεδομένων τα οποία αποτελούν την προϋπόθεση της εκδόσεώς τους, (ΣΕ 3957/1978, 3550, 3554/1988). Ο εύλογος χρόνος κρίνεται από το δικαστήριο κατ' εκτίμηση των συνθηκών κάθε περίπτωσης, δεν μπορεί όμως, σύμφωνα με τον ΑΝ261/1968, να είναι λιγότερος από πέντε έτη από τη έκδοση της πράξης, εκτός αν υπάρχει αντίθετη ειδική διάταξη (ΣΕ 3424/1988). Η δε ανάκληση δεν αποκλείεται από το γεγονός ότι η

ανακαλούμενη πράξη έχει προσβληθεί με αίτηση ακυρώσεως (ΣΕ 2800/1991) ή προσφυγή.»

Στη σελίδα 198, του ίδιου συγγράμματος αναφέρεται ότι «*Η ανακλητική πράξη έχει εκτελεστό χαρακτήρα (ΣΕ 840/1991). Είναι δε δυνατή η ανάκληση της ανακλητικής πράξης (ΣΕ 3507/1979).*»

Από τη στιγμή που η νομιμότητα της δεύτερης ανάκλησης αποτελεί αντικείμενο προσφυγής, δεν μπορεί να ελεγχθεί στα πλαίσια της παρούσας υπόθεσης, καθότι αποτελεί αυτοτελή εκτελεστή πράξη. Μέχρις ότου, όμως, τελικά αποφασιστεί η εν λόγω προσφυγή, θεωρείται ότι η δεύτερη ανάκληση είναι νόμιμη.

Στο **Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου του Ε. Π. Σηλιωτόπουλου**, στη **σελ. 199**, αναφέρονται τα εξής σχετικά:

«Σε περίπτωση ανάκλησης ή ακύρωσης της ανακλητικής πράξης, αναβιώνει η αρχική πράξη (ΣΕ 2979/1969, 2915/1987, 495/1995). Κατά την ανάκληση δεν ερευνάται εάν η ανακληθείσα αρχικώς πράξη είχε εκδοθεί νομίμως ΣΕ 312/1994).»

Στο σύγγραμμα του **Α. Τάχου Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο, 6^η Έκδοση, σελ. 588**, που με παρέπεμψε η συνήγορος των καθ'ων η αίτηση, αναφέρονται τα ακόλουθα σχετικά:

«Η ανάκληση, η οποία συνεπάγεται την αναβίωση της αρχικής διοικητικής πράξης, που είχε παρανόμως ανακληθεί με την ανακαλούμενη πράξη, είναι πάντοτε επιτρεπτή με τις ίδιες προϋποθέσεις της αρχικής ανάκλησης, χωρίς μάλιστα έρευνα της συνδρομής των ουσιαστικών προϋποθέσεων έκδοσης της αρχικής εκείνης πράξης και χωρίς την τήρηση της προβλεπόμενης από το νόμο για την έκδοσή της διαδικασίας. Διότι με την ανάκληση της παράνομης ανακλητικής πράξης, δεν επιχειρείται εξ υπαρχής νέα για το μέλλον ρύθμιση, αλλά επιδιώκεται η αποκατάσταση της νομιμότητας σχετικά με υφιστάμενη νομική κατάσταση, την οποίαν ανέτρεψε η παράνομη ανακλητική πράξη (ΣΕ 312/1994, 3638/1996)»

Στην υπόθεση **Χαράλαμπος Νικόλα Θεοδώρου ν. Επαρχιακός Διευθυντής Τμήματος Πολεοδομίας και Οικήσεως Πάφου, ΑΕ3766, ημερομηνίας 10.4.2006**, αναφέρονται τα ακόλουθα:

«Η ανάκληση των παρανόμων πράξεων, κατά κανόνα, τις εξαφανίζει και ανατρέχει στον χρόνο της έκδοσής τους, αποκαθιστώντας τη νομική κατάσταση που υπήρχε πριν από την έκδοση των ανακαλούμενων πράξεων (ΣΕ 15/1978). Σε περίπτωση ανάκλησης της ανακλητικής πράξης, αναβιώνει η αρχική πράξη (ΣΕ 2979/1969, 2915/1987. Βλέπε ακόμα **Επ. Π. Σπηλιωτόπουλου, Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου, έκτη έκδοση, παραγρ. 181, σελ. 183**).»

Στην υπόθεση **ΣΤΕ 312/1994**, που με παρέπεμψαν και οι δύο πλευρές, στην οποία εξετάστηκε ανάκληση ανακλητικής πράξης αναφέρθηκαν τα εξής:

«Επειδή κατά γενική αρχή του διοικητικού δικαίου, οι διοικητικές πράξεις μπορεί να ανακληθούν για λόγους αναγόμενους στη νομιμότητα τους, μέσα σε εύλογο χρόνο, εν όψει των συγκεκριμένων περιστάσεων, χρόνο από την έκδοση τους ή χωρίς χρονικό περιορισμό, εάν στην περίπτωση αυτή συντρέχουν λόγοι δημοσίου συμφέροντος ή εάν την έκδοση της παράνομης πράξης προκάλεσε δόλια ενέργεια του ενδιαφερόμενου. Η εν λόγω αρχή έχει εφαρμογή όχι μόνο επί διοικητικών πράξεων με τις οποίες πρώτον δημιουργείται ή τροποποιείται για το μέλλον κάποια νομική κατάσταση, αλλά και επί πράξεων, ανακλητικών με τις οποίες δηλαδή ανακαλείται προγενέστερη εκτελεστή διοικητική πράξη. Και στην τελευταία αυτή περίπτωση η ανάκληση, η οποία συνεπάγεται την αναβίωση της αρχικής διοικητικής πράξης, που είχε παρανόμως ανακληθεί με την ήδη ανακαλούμενη

πράξη, είναι πάντοτε επιτρεπτή με τις ίδιες προϋποθέσεις, χωρίς μάλιστα έρευνα της συνδρομής των ουσιαστικών προϋποθέσεων έκδοσης της αρχικής πράξης και χωρίς τήρηση της προβλεπόμενης από το νόμο για την έκδοσή της διαδικασίας. Και τούτο διότι με την ανάκληση της παράνομης ανακλητικής πράξης, δεν επιχειρείται εξ υπαρχής νέα για το μέλλον ρύθμιση, αλλά επιδιώκεται η αποκατάσταση της νομιμότητας σχετικά με υφιστάμενη νομική κατάσταση, την οποία ανέτρεψε η παράνομη ανακλητική πράξη.»

Στην προκείμενη περίπτωση, η απόφαση ανάκλησης της ανακλητικής πράξης λήφθηκε στη βάση της απόφασης **Αντέννα** πιο πάνω, η οποία, σημειώνεται, εξεδόθη πριν τη πρώτη ανακλητική πράξη. Με δεδομένο ότι η νομιμότητα αυτής της πράξης αποτελεί αντικείμενο άλλης προσφυγής και, συνεπώς, δεν μπορεί να εξεταστεί στα πλαίσια της παρούσας, θεωρώ ότι με την δεύτερη ανάκληση, η οποία, για σκοπούς της παρούσας υπόθεσης και μόνο, θεωρείται νόμιμη, αναβίωσε η προσβαλλόμενη με την παρούσα προσφυγή απόφαση και, συνεπώς, ευρίσκεται σε ισχύ. Για να πετύχει η εισήγηση της αιτήτριας ότι η προσβαλλόμενη πράξη δεν ευρίσκεται σε ισχύ, θα πρέπει να κριθεί η δεύτερη ανάκληση άκυρη, πλην όμως, εκκρεμεί προς εκδίκαση η νομιμότητά της σε άλλη προσφυγή.

Συνακόλουθα, η εισήγηση της αιτήτριας δεν γίνεται αποδεκτή και η υπόθεση θα πρέπει να προχωρήσει προς εκδίκαση. Τα έξοδα θα ακολουθήσουν το αποτέλεσμα της προσφυγής.

Κ. Σταματίου,

Δ.